
Resebrev - juni 2010. Arbetsdagar på Trinidad och vi reser till Sverige

Dagarna flöt snabbt iväg på Trinidad med arbete på båten. Nu jobbade vi ju inte hela tiden utan hann med lite socialt liv också. De flesta svenskar som har sina båtar här hade redan åkt hem när vi kom, men inte alla, så vi hade en trevlig kväll tillsammans med Ingvar och Seija från Marieke III vilket följdes av en BBQ-kväll på Sails, den fina restaurangen på Power Boat. Där är det grillafton ett par kvällar i veckan, då restaurangägaren själv grillar ute i det fria.

Sails restaurang på Power Boat

Vi upplevde klimatet här som mycket behagligare än det vi haft längre söderut. Visst var det varmt, med runt 35 grader på dagarna, men kvällar och morgnar var ljuvliga då temperaturen gick ner till 28 grader. Luftfuktigheten var ännu inte i samma nivå som den vi tidigare mött så det gick att jobba även om svetten rann och vattenintaget stod på topp.

Som vi tidigare berättat är allt mycket välordnat för oss seglare här. Förutom de Maxi Taxi man alltid kan stoppa på vägen utanför finns Members Only Maxi Taxi, som drivs av Jesse James och hans fru Sharon. De är bara till för oss seglare och har ett antal fasta turer till populära ställen såsom grönsaksmarknaden och stormarknaden för mat men arrangerar också utflykter och kör till flyget. Hos dem kan man också boka körning och hämtning om man skall ge sig iväg någonstans på kvällstid. Kombinerat med det hjälper de till med flygbiljetter, saker man vill skicka iväg och biljetter till kulturella evenemang. En morgon hörde vi på radionätet att på lördag skulle det bli Steelband-konsert och att man kunde köpa biljetter hos Members Only. Nästa morgon tog vi dingen dit och blev inte lite förvånade. Vi var ca 15 personer där och samtliga fick biljetter till konserten! Det var olika lokala företag här i Chaguaramas som hade skänkt ett antal biljetter till oss seglare så att vi skulle få uppleva en konsert med ett riktigt steelband!

Om man inte ska åka så långt utan bara röra sig här i Chaguaramas är det lättast att ta vattenvägen. Det kan man förstås göra med sin ding, men allra enklast är att åka watertaxi, vilket kostar 10 TT\$. Denna lilla båt kör dygnet runt och man ropar bara på VHF-radion så kan man till och med bli upplockad vid sin båt.

Watertaxi som kör dygnet runt

Så kom lördagen och vi åkte på konsert. Den gavs till förmån för Starlift Junior Steel Orchestra, som förstas själva spelade, för att få pengar till att åka till Kanada och tävla där i höst.

Dessutom ställde ett antal artister upp så vi fick höra ett par steelbandssolister, som verkligen kunde hantera sina instrument, skönsjungande Marilyn Williams, en maffig kör, härliga rappare och till sist fullvuxna BP Renegades Steel Orchestra. Vilket ös! Verkligen en häftig musikkväll som bjöd på det mesta av typisk Trinidad- & Tobagomusik.

Starlift Junior Steel Orchestra

I steelpan, som det heter på engelska, har Trinidads alla olika folkslag mötts i musiken. Att spela på oljefat har sitt ursprung i att de engelska kolonialherrarna 1883 förbjöd trummor i karnevalen för att dämpa firandet. Men en karneval utan rytm var inte tänkbar så trummorna ersattes med bamburör som man slog på och i början på 1900-talet började man slå på diverse järnskrot, burkar och soptunnor.

Steelpan kan se ut på olika sätt

På 1930-talet växte oljeindustrin fram på Trinidad och med den kom oljefaten. Då upptäcktes att om man slog på faten så att de blev buckliga fick man fram olika toner. Afrikanska trumtraditioner förenades med bland annat kinesiska kunskaper i att bygga gongs, och så småningom var steelpanen född. Det är idag världens yngsta akustiska instrument.

På land! 7 juni lyftes seaQwest efter två år i vattnet, bortsett från bottenmålning på Kanarieöarna, och skall få ha sommarlov på land i några månader medan orkansäsongen pågår i denna del av världen. Mycket konstig känsla att inte vaggas till sömns den natten. Nu gick våra förberedelser in i slutfas, med täckning av båt och borttagning av bottenfärg. Det är tolv år sedan sist så nu skall hon få nytt epoxilager och sedan ny bottenfärg. Trots att vi hade så gott om tid på Trinidad blev det hektiska dagar på slutet med allt som skulle slutföras, hantverkare som jobbade både under båten och på däck samtidigt som vi skulle packa det vi skulle ha med till Sverige och förbereda för att lämna båten. Efter några dagar flyttade vi in i en liten lägenhet, det finns några stycken hos Power Boats, och allt blev genast mycket enklare.

På väg upp ur vattnet

Täckt med plast, botten skrapad

Gammal bottenfärg slipas bort

Under hela den tid vi varit här har vi haft en norsk båt som granne. Båten hade ny ägare, som anlänt i början på maj för att fixa lite och sedan segla hem båten innan köpet gjordes klart. Ett par norska killar skulle vara besättning men redan när vi kom hade de väntat i 14 dagar istället för utlovade fyra. Hela tiden upptäcktes nya saker på båten som måste åtgärdas. Efter tre veckor gav killarna upp och åkte hem. Istället skulle en mycket seglingserfaren sydafrikan vara med ombord. Nya problem uppstod och efter en dryg vecka hoppade även han av. Båtköparen var helt inne på att själv ta hem båten, fast han saknade seglingserfarenhet, då han annars var rädd för en tvist med säljaren. Båtens skick motsvarade tyvärr inte förväntningarna från de bilder som visats före köpet.

Han tyckte själv att det räckte med stor motor och stora tankar för färden mot Norge. Klart att det är lätt att vara orädd när man inte förstår vad man ger sig in på. Eftersom orkansäsongen nu startat på riktigt var vi många i hamnen som var oroliga för honom och vi föreslog till slut att han skulle kontakta säljaren och bekräfta köpet, då priset hade varit mycket rimligt även om han själv fått åtgärda en del. Det bästa han kunde göra var ju att lämna båten här till nästa säsong och då även hinna lära sig segla båten. Någon dag senare ringde han till säljaren av båten och följande dag beslöt han att flyga hem. Vi var förstås glada för att han inte skulle ge sig ut på Atlanten nu. Det finns en del båtar till salu här, men det är nog inte så lätt att veta vad man köper.

Bevakad entré till Power Boats, där seaQwest har sommarlov

Sista dagarna på Trinidad sa vi farväl till båten, seglarvänner och varvet innan vi startade den långa färden mot Sverige.

Men innan dess besökte vi tull och immigration för att de skulle registrera seaQwest som "boat in transit" så att vi inte riskerar att ha importerat henne i höst.

För att flyga hem till ett någorlunda vettigt pris valde vi att övernatta i Miami på vägen. Där hade vi bokat rum på ett billigt hotell nära flygplatsen. Billigt visade sig i detta fallet betyda eftersatt underhåll. Hotellet i sig var helt ok men första rummet vi fick bjöd på en AC som skrek, nästa rum kom vi inte in i med kortnyckeln vi fått men tredje rummet var ok. Ätminstone under kvällen och natten. När morgonen kom kunde vi inte komma ut! Vad vi än gjorde med låset så förblev det låst. Vi försökte ringa receptionen men det funkade inte heller så kapten drog upp fönstret på amerikanskt vis och kastade sig ut. Inte så farligt som det låter, det var knappt 2 meter till marken. I receptionen hämtade han hotellägaren som försökte med huvudnyckel utifrån, men som också tvingades ge upp. Istället tillkallades en tekniker som så småningom sågade av låsregeln.

Jag ville inte vara kvar på rummet så en kudde placerades på den breda fönsterkanten, för att inte smutsa ner mina vita byxor, innan jag med dödsförakt kastade ut ett par väskor och sedan mig själv genom fönstret och ner i kaptens famn. Hann inte mer än ner på trottoaren förrän sirener tjöt och en polisbil dundrade upp på trottoaren. Ut hoppade en barsk polis, som var helt övertygad om att han sett oss smyga runt i området senaste veckorna. Vi påpekade förstås att vi kommit dagen innan men han trodde oss inte utan sa att om vi ljög för honom skulle vi ångra oss resten av livet. Man är inte stor i sådana lägen kan jag tala om och att ta kort var tyvärr inte rätt just då.

Här kastade vi oss ut

Kaptens pustar ut vid poolkanten efter äventyret

Vi gav honom körkort, pass och flygbiljetter med alla tider redovisade men det räckte inte långt. Istället ringde han på förstärkning innan han följde oss till receptionen. Där kunde hotellägaren bekräfta vår historia om låset och att vi kom igår. Då äntligen, bytte polisen ansikte och blev trevlig, bad om ursäkt ett antal gånger och skakade hand. Efter det smakade kaffet gudomligt! Det serverades i lobbyn, där alla andra hotellgäster satt och åskådade vår entré tillsammans med polisen och förstås var mycket nyfikna.

På eftermiddagen klev vi på planet för en nattflygning till London där vi efter lång väntan sedan fortsatte till Göteborg.

Sov som klubbade en natt och följande dag höll kaptens på att få frostsador, vilket visade sig i vita fingrar och tår så joggingbyxor och tjock tröja åkte genast på.

Nu blir vi kvar i Sverige i fyra månader så förhoppningsvis hinner han vänja sig innan vi i oktober åker tillbaka till seaQwest. Då skall vi utforska Trinidad och då återkommer vi också med nya resebrev.

Heléne @ seaQwest, just nu i Mölndal